

Ljubica Arsić

OVO JE BAJKA U KOJOJ SU ŽIVELI SIN I MAJKA

Majko. Carice. Kada ste ga poslednji put kupali? Kada ste poslednji put brisali njegovo telo dečaka? U kadi su ostale da plivaju zrikava patkica i gumeni štrumpf dok se on prepuštao vašem bespoštednom trljanju i obećanjima da će gledati crtani ako poljubi baku i popije kakao. A samo do pre nekog vremena bio je majušna hrpica mesa koja se koprcala i drečala, vašeg mesa koje ste rodili u mukama i othranili na svojim izmučenim grudima, pomodrelim od siline mleka koje je dudlao prilično mrzovoljno, kao da je tada već premišljao biti ili ne biti, vaše prvenče kome ste tepali Panto Pantice jedinče moje, prevodeći veštinom jednog Šampoliona njegovo gukanje i stenjanje, brbotanje i pljuckanje. E sad je gladan, boli ga uvce, duva mu promaja.

Nadneti nad njegovim uprljanim pelenama zabrinuto ste proučavali zašto mu je kaka sad penasta a juče je bila gumasta, i šta zapravo to znači kad se mala beba penasto iskaki, pa ste uspaničeno pitali vašu svekrvu, staru caricu, šta ona o tome misli. Mirno vas je i staloženo utešila rekavši da je penasto kakenje sasvim sasvim uobičajeno kod dece oba pola, da je i njen sin a vaš muž kad je bio ovako mali penasto kakio, jer su to faze u razvoju ličnosti. Niste joj verovali, matoroj carici majci, histerično ste telefonirali patronažnoj sestri koja je vašem mališanu stavila čepiće te je mirno zaspao blaženo se smeškajući, sanjajući prvi put pravi san carevića. Kako se ružičaste pufne od vate pretvaraju u ždralove a ovi opet u velike leteće čajnike sa klempavim ušima. Kako je lako, pomislili ste dok ste gledali svoje bebance kako pajki, bože kako je lako dok si ovako mali da zajedno sa svim tim vijugavim crevcima pročistiš i svoju dušu.

U kasnim letnjim popodnevim valjuškali ste se sa svojim goluždravim bebanom po hladnim čaršavima ne verujući da je ovaj meki i buc masti anđelak sa ručicama i nožicama što se džilitaju baš iz vas izašao. Pritiskali ste ga i štipali da se uverite, a vaše majušno mladunče pućilo je balone od pljuvačke, kmezilo, zavlacheći se ispod vaše ruke, grickajući vam obod dojke.

Šta ste tada bili?

Mesečeva kćer sa očima od žada, koju je prodavac mirisa obukao u lepljivi jasmín, stavio joj oko ruku i nogu narukvice od zimzelenog šeboja i rosne kadifice, a glavu joj ukrasio krunom od staklenog ladoleža. Bezobrazna vila prisojkinja, posestrima onih italijanskih i grčkih boginja koje opsedaju satiri na vodoskoku i koje je ovekovečio toskanski majstor u komadu mermera prispelog sa francuskog juga. Ali u dragulju vašeg venčanog prstena sazdanog od šarkinog otrova, brabantka jednoroga i vatrenog ispljuvka angorske mačke beše upisana drugačija sudbina. Vi ste samo jedna usamljena carevna umorna od pranja, peglanja, prekovremenog rada, šverca pamučnih gaća i šlofijanki koje su u vašu osiromašenu i razjebanu carevinu stizale preko mađarskih, bugarskih i ru-

munskih zemalja, a koje ste vi po bulevarima preobučeni u trenerku i patike da vas niko ne prepozna, delili vašim bednim žiteljima. Sve će se to zbiti kasnije. Još uvek mirno spavate ljubeći svoje Pantuljče u guzu, dok leteći jelen, paun i košuta kroz prozor vašeg stana na pretposlednjem spratu solitera ubacuju po malo zvezdane slame da vam bude lepo.

Beše to vreme kad ste živeli srećno i kada je vaš muž, mladi car još bio živ. Postelja vam beše bezbedni okean po kojem ste zajedno brodili nikad ne spuštajući jedra, ponavljajući sebi da sreća postoji pod uslovom da se traži tamo gde je moguća, gde je skrivena, biser u morskoj školjci, u nekim domaćim obredima što su ljudskom stvoru nudili nalete i utvare savršenstva.

Rođendan vašeg Pantice. On vozi tricikl po trpezariji obarajući sve pred sobom dok za sofrom sedi doterana svita na čelu sa nacvrckanim ujakom koji drhtavim glasom započinje pesmu tebih dadoh sveh štoh imah. Carica baka iznela je svoje omiljeno jelo, dinstane bupce sa papričicom i crnim lukom, na koje svi navališe kao pred pomor, najviše starica baka koja u opštem ždranju potpuno izgubi dostojanstvo smetnuvši s uma da je ovo jelo sodoma za stomak. Uskoro su se svi snuždili, dakako od gasova, nadimanja i grčeva, a vaša svekrva umirala je od sramote što mora da se upuva pred gostima, možda će jednom tako da se raspukne i crkne, ta zla krastava žabetina.

Pored torte od piškota sa svećicama, okruženi igračkama, majicama i pidžamama sa mustrom medvedića i Mikija Mause upitali ste se, da li smo besmrtni. Odgovor je stigao samo nekoliko meseci kasnije kada je vaš muž stradao u sudaru hladnjača, a možda je to bio požar u tunelu, strašni rat koji je besneo po bespućima vaše zemlje, pad meteora, fatalna srčana mana. U svakom slučaju, crna dlakava ruka zlog čarobnjaka što se hrani zloćom i hrskavicom tuđe radosti zauvek vam je odnela muža i odvela ga daleko izvan sveta, u crne sobe gde oči ne vide nijednu boju sem mastiljave, a ta ruka, draga carica, zove se smrt. Ludi od žalosti danima ste iščekivali glasnika da vas razuveri kako sve to nije istina, ali na vašim vratima zvonio je samo poštar i inkasant sa novim računima za struju pa ste malo pošandrcali prostirući nedeljom carevo novo odelo, nevidljive halje koje je na vašoj terasi lomio vetar najavljujući dane sa šiljcima, postelju od srce po kojoj ste se, ječeći, prevrtali svu noć. Vaše je jedinče pitalo: Dobro, mama, tata je danas mr-tav, a sutra, sutra će opet da dođe? Samo vi i vaše blago, vaš sin Panta, sami na svetu.

Bio jedan dečak po imenu Panta, krotak i poslušan. Jednom je baka, dok mu je oblačila pantalone uvukla obe noge u jednu nogavicu, a on je tako obučen proveo ceo dan u igri. Ali posle posete zoološkom vrtu gde je učiteljica odvela razred ne bi li ih upozнала sa skromnim životinjskim carstvom, iz akvarijuma se Panti nasmejala riba šiljkača.

- Nije baš sve tako kao što su ti rekli. Pogledaj tamo, tamo - rekla mi je neodređeno zamlataravši perajima i otplivala kroz mutljag od celofanskih kesica, pampura i žvaki, zaobilazeći pospanu slinavu bratiju.

Začudili ste se, majko, kada je vaše sinče Pantuljče, ljubljena budalica dotrčao iz škole sav zajapuren i još sa vrata vam sasuo u lice. Mamice, zašto si me lagala kad si govorila da se ono zove kiki, miško, čuna, mamina krestica, piša, čvarak, ćevap, roga, dečaci kažu da se to sasvim drugačije zove. Zašto si me slagala? Dok ste vi kao čemerno kašljuckajući, zbog čega nikako niste mogli da dodete do reči, postavljali sto za ručak, vaš

jedinac je iz činije zgrabio palačinku i punim ustima bupnuo da je baku pitao, zamisli ona to ne zna, šta je orgazam. Poglادili ste ga po ćubi, pritisli kažiprstom praseći nosić čije su majušne nozdrve podrhtavale kao dva izgladnela ždrelo i pogledali ga u oči (ah kako je samo bio lep!). - Svakako da to nije ružna reč, mališa, ne nikako nije, to je nešto u vezi sa seksom i vrhuncem telesnog zadovoljstva koje ne doživljavaju samo ljudi već i životinje. - I životinje, mama? - Da, sine.- Konji, kokoške i majmuni? - Tako je, sine. - I ribe, i rakovi? Pogledali ste ga nepoverljivo i uputili mu jedan lepršavi poljubac, pomalo ipak sumnjajući u mudrost sopstvenog odgovora. - I ribe, sine, i rakovi.

Pantica vaš počeo je i da laže. Možda laž treba shvatiti kao deo istine, kao posledicu prenaplašene mašte koju je ovaj deran svakako imao u izobilju, ali i kao način da se prevaziđe bezočna surovost ovog gnjilog, bezdušnog sveta. Naporedo sa lažima koje su se gomilale, menjalo se lice i telo vašeg carevića. Uši i nos su se povećavali, donja usna je sve više ličila na bušmansku, na čelu su se pojavile bubuljice, a glas je čas piskavo čas prozuklo, kao raspuknute gusle kraljevskog čukundede, skakao iz ponora na vrhove.

Ozbiljno je bajao svojim drugarima koji su sedeli za velikim stolom u vašoj dnevnoj sobi o nekom doduše skromnom dvorcu i dva vigvama za koje niko ništa nije pitao praveći se da su vigvami tako obična, tako prosta stvar. Kitio je o nekim kadama u kupatilu dvorca koje pomoću svetlosti čak mogu malo da letuckaju.

Mali bojni brod više nije kod njega, vratio ga je u fabriku da ga povećaju.

Njegov pokojni tata zaustavio je dve lokomotive zato što su u njima bili neprijatelji Srba.

Deda je Kinezima prodao tajnu spravljanja ćeten alve; svaki Kinez koji u poslastičarnici naruči ćeten alvu, doplaćuje na njihov račun samo jedan novčić, ali pošto Kineza ima preko dve milijarde, to su ogromne pare, doduše trenutno zarobljene zbog nerešenih odnosa dveju zemalja.

Njegovu bakicu kad je bila mlada i sa drugaricama putovala u Pariz naslikao je slikar Pikaso kao trougao, što je babu užasno uvredilo pa ga je tužila, još njegovi naslednici plaćaju odštetu ali je i taj račun blokiran.

I baba je ponekad sedela u njihovom dvorcu okićena od glave do pete biserima i dragim kamenjem. Njena lepota je tako prenerazila moćnog zmaja da je pao u nesvest. Tri dana i tri noći sanjao je isti san pa neka neko rastumači šta taj san znači, a njegovi drugovi su odmahivali da taj san ne znaju da rastumače, a vaše carevče je uporno ponavljalo: Ko zna da rastumači taj san, a ovi su opet odgovarali da nikako ne znaju.

Još jednom. Da li se sećate kad ste ga poslednji put videli golog, kada ste poslednji put opipali njegova mala naježena mudanca, zbrčkana i kao skuvana zato što je dugo seдео u plićaku pa je nešto počelo da ga svrbi između nogu i po guzi, on se češkao dok nije pošla krv. Čekao je da se vratite sa plaže, stidljivo vam se u hotelskoj sobi poverio pokazavši crvenilo. Ma nije to ništa, ćurence moje, samo te je neka meduza očešala. Položili ste ga potrbuške ljubeći ga, raširili mu noge i namazali ga pomadom. Vaši nežni prsti koji miluju i smiruju, ulivaju poverenje da mu se ništa ne može dogoditi dok ste vi tu, zatim milovanje i češkanje po kosi pre spavanja, šašoljenje leđa utrnulih od pospanosti i žmaraca kada je onako mlitav i prepušten, blažen kao u jaslama ličio je na tek olizano telence, oštenjeno kuče. Mirno spavaj ludice, jer kad se uskoro bude probudio pozvaće

vas drugačijim glasom, a videćete i njegovu Adamovu jabučicu vidno uvećanu i blede malje iznad usana. Možda još jednom, zbog probada u stomaku, prepustiće se vašim čudnim rukama isceliteljke, koje blaže slatko i stidno.

Dani su ličili jedan na drugi sa doručkom koji ste mu pripremali svakog jutra i sami pazeći da ne zakasnite na posao, sa viklerima u kosi, sanjivi i prepuni poruka, nemoj da zaboraviš domaći, pazi kako prelaziš ulicu, brzo da te poljubim. Došao je mesec novembar kada je neko sa tih, kao blizanci, istih dana sklonio indigo i ništa više nije bilo kao pre. Novembar je prošao u znaku magnetizma i elektriciteta.

U kabinetu za fiziku pretrpanom aparatima, baterijama, induktorima i dinamo-mašinama dogodile su se strašne stvari. Vaš sin učenik Panta Ilić stao je na stoličicu sa staklenim nogama. Tada su u njega pustili elektricitet pa su iz vašeg jedinčeta vrcale iskre i kosa mu se digla uvis. Dokaz je to, objasnio je mrki Dobrotin, da je Ilić kao čovečije telo dobar provodnik, a vaša je mudrica i dalje skromno i pobožno stajala na stoličici, već kako i priliči jednom dobrom provodniku. U dnu duše, na krilima električne struje nejasnom radošću blesnulo mu je da će mu nastavnik popraviti keca, jer onaj ko tako dobro sprovodi struju ne može da bude loš đak. U njemu se od tada pojavilo neko mutno osećanje da onaj ko ne razume fiziku neće moći uopšte da provodi struju, a onda će volšebna ruka mrsomuda Dobrotina pasti na njega kao malj - to je kraj svega, naročito šanse da se popravi ocena. U njemu se kao drveni pergament vremena sa ispisanim hijeroglifima odvijala velika misaona promena - vaš sinčić je fantazirao kako će od magneta koji će probušiti po sredini šiljatim nožem za sečenje hartije napraviti kompas, ali da bude kao busola kako bi pokazivao pravac i onda kada stoji koso nadole, jer moguć je veliki zemljotres, kuća se nakrivi ali u njoj svi još uvek znaju pravac. Praviće i Heronovu loptu, magdenburške polulopte i Leklanšeovu bateriju Bakici, već izlapejoj od starosti objašnjavao je Toričelijevu prazninu. Šta misliš, bakice, šta održava živin stub na visini od sedamdeset santimetara, pogledaj dakle. Napunim čašu vodom, ispod nje stavim hartiju, sad gledaj ovamo, okrenem naopako i voda se ne prosipa. Pa dobro, malo se prosula zato što se hartija ne stavlja ispod čaše.

Neuspeh ga ne obeshrabruje. Pre nego što pređe na Leklanšeovu bateriju trlja češalj i njime sakuplja parčiće hartije, bakica ga ljuti tvrdeći da se komadići hartije lepe za češalj zato što je prljav. Za Leklanšeovu bateriju, tegla je u redu samo da nađe staniol, dobro bi došlo kad bi baterija u kupatilu mogla da se rastopi, ali sve je to povezano sa nepremostivim preprekama koje zahtevaju žrtve i odricanja mada ovakav svet prosto žudi da se sjebeniše i ispretura. Ispumpaće on vodu iz kante i dodaće vazdušni pritisak. Fantastične utopije ga ushićuju, iscrpeće sav vazduh iz sobe tako da predmeti u njoj izgube slobodan pad. Naređujete mu da izavana smesta ukloni komadiće uglja i sirće, ipak morate da ga ošamarite jer je razbio lampu pokazujući kako se planete vrte po kosmosu, zaključavate ga u sobu bez večere, tugujući i sami što kažnjavate svoje jedniče, ali zar i sa Galilejem nisu tako postupali, istina se ne može sakriti.

Ono što se desilo ne može se prećutati. Morate sa tim da se suočite dok žurite u školu, jer ste dobili poziv od direktora da hitno dođete, vaš je sin Panta Ilić napravio 367 izostanaka pa će ga zbog toga izbaciti iz škole. Kako to, čudite se, da napravi više izosta-

naka nego što ima dana u godini, ali ipak hitate da se suočite sa groznom istinom od koje će, čini vam se, prepući vaše jedno materino srce.

Bezobrazluk mu tako prirodno stoji, i lenjost draga gospo, kao bakalinu bakalnica, kao ćuskiji držalja, tu se on snalazi kao Napoleon na Austerlicu ili Šekspir na premijeri Hamleta. Rođen je da pravi pakosti pa to ti je, na ekskurziji je pijanom drugu zagurao u gaće zeca koji ga je iz očajanja izbezumljene zverke gadno izgrebao, zamislite šta je još uradio. Našao je ispred hotela ašove i budake i nije ga mrzelo da te alatke stavi u krevet profesorima pokrivši ih čaršavom da se odmah ne primete. Ni to mu nije bilo dosta nego je na ceo autobus istresao veliko pakovanje kolonjske vode Pino Silvestre koju je kupio na buvljaku, celim smo se putem gušili od smrada i povraćali. Šofer nas je ostavio na pola puta psujući dan kada je sa nama pošao pa je autobus nekako dovezao profesor filozofije.

Može se stvarno zavideti njegovom bezobrazluku. Njega, roditeljko, neodoljivo privlači šljam, jer ko su njegovi drugovi: Ivan Šoškić ošišan do glave uhapšen zbog obijanja zlatara i apoteka. Neuspeli košarkaš Miško Mrdula silovao gluvonemu komšinicu. Simon Simonović počinio težak vojni prekršaj, udario šlemom starešinu i rasekao mu arkadu. Najbolji mu je drug Kića Kićone na hipodromu konjima favoritima pred trku u zadnjicu ugurao petarde. Nemojte da ih branite, majko. Pred vama su tada stajala tri profesora tri mudraca strogo gledajući, jedan je po rukama vrteo kačket heksaedar dok ste vi probivši zemljinu koru propadali u niže slojeve geosfere. Nemojte samo da kažete da svi oni u stvari trunu pod teretom genijalnosti, rekli su vam ti sveštenici znanja.

Vi ste i sami videli a da to niko nije morao da vam kaže da se vaš sin promenio, da je sa njim nešto čudno počelo da se događa. Dugo je boravio zaključan u kupatilu. Vaša svekrva koja je još uvek držala do svoje usahle lepote i redovno kosu mazala žumančetom i maslinovim uljem, nervozno je pred vratima cupkala sa najlonskom kesom na glavi i grdila, kao besna sudaja što joj je iz frižidera pojeo sve tulumbe. Jadna starica, vikala je na svakog, čak i na bubašvabe kojih je bilo svuda po stanu.

Šta je to on radio u kupatilu? Divio se svom lepom mladom telu. Opipavao mišiče koje je razvijao u teretani upoređujući se sa okrutnom rušilačkom figurom Terminatora, borca od kojeg se ugiba beton i pišti nejač, kvadričepse na nogama moraće malo da dotera vozeći rolere. Premeravao je lenjirom ono što mu se nalazi među nogama zamišljajući kako njegov tanušni valjčić, njegov veseli ražnjić, veselo klataralo na koje je naročito počeo da obraća pažnju ulazi u tamnu špilju ukrašenu mekim svilenkastim bokorom. Tu li se obreo njegov putnik namernik, taj puž golać što ume da se propne kao izgledneli kobac udišući zamišljenu paru tamnog ženskog vilajeta gde je Ali Baba duboko ispod zemlje smestio svoje blago za kojim čeznu dečaci, a bogami i stariji. Tako zaključan u kupatilu dočaravao je trenje pukotine užarenih vratnica. Samo o tome misli, majko, kako će da uđe kroz ta zatvorena vrata i šta ga tamo čeka, šta li tu nadurenu mušku jednooku pečurku, tu zaljubljenju glavicu tera da se od povijene nabrane čaure preruši u čvrstu palicu kojom može da se kucka i štrcka. Kakvo je to ludilo spopalo vašeg Pantu? Sa sobom on uvek nosi časopis gde se bez stida protežu i raširenih nogu pokazuju kovrdžave garavuše, a sisate plavojke piške u uvo poštaru ili oblizuju špicastim jezicima penu sa piva. Maze se između nogu, čupkaju napučene bradavice što vašeg muževnog pr-

venca posebno sekira te on zatvara oči duboko i snažno dišući, udišući mirise vašeg skromnog soliterskog toaleta. Kamfora kojim je baka trljala reumatična kolena, lavanda dezodoransa za prostorije, marinirane ribe, svežeg struganog kupusa, možda i mirisa prženica koji kroz ventilacionu cev dolazi iz drugog stana, golubijeg izmeta i užeglog perja što su posle mitarenja gradskih letećih lešinara ostali na simsu prozora. Na kraju, kad bi sa svog vrščića obrisao miris mlečike četvorostruko presavijenim guzic papirom, zalelujala bi kratkotrajna mediteranska svežina italijanske higijene, prava mala raskoš koju ste sebi i svojim ukućanima priuštiti, sa natpisom *morbidezza naturale*, prirodno meko, ova reč *morbidezza* bez obzira na toaletni papir uvek zvuči bezobrazno.

Ne čudite se, *carice*, dejstvu mirisa u takvim trenucima, nije to ništa neobično. Setite se samo svih tih čudaka o kojima postoje priče iz starine, kojima je udisanje mirisa bilo preka nužda, kao jelo i piće. Onaj nesrećni pesnik koji je punim plućima, nosa zabiljenog u gnjilež udisao miris trulih jabuka da bi mogao da stvara i vodi ljubav. Onaj bundžija i odmetnik koji je napuštao svoje rukopise da bi omirisao rublje voljene ili plemeniti braman koji je uspevao da reši državne zagonetke jedino kad bi se poput lopova iskrao do nužnika prepunog muva da sa detinjom slašću udahne kužne smradove koji su mu, stižući do najskrivenijih kutova uma, vraćali mudrost i snagu.

Ne beše to ništa posebno, tu nije bilo mesta za brigu, ali je zabrinjavajuće bilo to što je vaša jedina nada, vaše muško nasleđstvo povazdan ležao na kauču i gledao televiziju menjajući kanale daljinskim upravljačem. Zabrinuti, seli ste pored njega i mirno, koliko je to moguće, staloženim glasom pokušali da mu ispričate priču o budućnosti ali i o prošlosti. Kako se njegov pokojni otac koji je bio divan čovek sada prevrće u tesnom grobu, vi ste uradili sve da mu omogućite, da mu pružite, da mu pomognete, da se za njega žrtvujete. On je prestao da sa ramena cedi miteser, lenjo se okrenuo i sa kauča šutnuo ja-stuče.

Da se ti malo nosiš u lepu pičku materinu, rekao vam je, evo ti tvoja posrana kruna od kopriva i gloginja, ništa ti nisam tražio, pa je nastavio da gleda skrnavi kviz.

Kao da vam je neko otkinuo srce i pojeo ga oblizujući se, čudovište sa dna jezera isplivalo je da vam poždere srce sve parče po parče pljuckajući koštice u lice, čeličnim mengelama neko vam je stisnuo dušu, stegao vam vrat, zabio vam pesnicu u stomak. Bilo je to još jedno umiranje koje morate da preživite, još jedna smrt koju ćete morati da podnesete, ako se ne računa sahrana vaše svekrve prepuna blistavih zapleta: padanje krsta sa odra, pijani pop kome se golub pokakio na mantiju, a pop je klatareći se promrmljao dovoljno glasno da ga cela ožalošćena povorka čuje, dobro je što krave ne lete, uvijeni jecaj koji se nekome oteo dok je stari kum u ofucanom oker odelu stalno ponavljao: pustite da smrt obavlja svoj posao.

Vaš sin je ležao na kauču i gledao kviz, nije hteo sa vama da razgovara. Daleko je on bio od onog telašceta koje ste peruckali i posipali talkom, skoro da niste mogli da ga prepoznate, te ruke sa velikim koščatim šakama, široka bilderska leđa i jake butine obrasle crnim maljama. Na njima nikako više nije mogla da se zaustavi vaša nežnost, nije bilo puta kojim bi sada mogla da prođe, stajala je pred tom muškom sfingom koju ste sami stvorili a koja je nemo ćutala pred vašim pitanjima stiskajući pesnice, čvrstu vilicu, napinjući mišiće inspirisane glumcem Švarcenegerom. U tupu srezanoj bradi prepoznali ste

muževljevo lice i izgovorili nekoliko rečenica da ga prizovete. Nešto kao, tata je to voleo, tata bi mi uvek prepričavao filmove, ali se niko nije javio, sa kauča nije dolazila ni jedna jedina reč.

I tako. Dani teku. Vreme se polako približava vašem kraju. Dok se tuširate primećujete po telu paučinastu mrežu bora i kapilara, na unutrašnjoj strani butine iskočila vam je vena, vaše majušne mlitave grudi više nikog neće hraniti. Tužni ste. Pokušavate da varikinom izbelite nekoliko tamnih mrlja na koži vrata. Kako će to biti kad jednog dana vremena potpuno nestane, onda kad čoveka prožme večno milje beskonačnosti, tada će se vreme u njegovoj glavi ugasiti. Vaš će muževni sinak najzad ustati sa kauča, šetaće šumom, voleće muziku i Mocarta, postaće plemenit i mudar, mržnje više u njemu neće biti, oženiće se i rodiće vam mnogo, mnogo unučadi. A vi ćete se, već prastara carice pretvoriti u beli kameni zid, vaše oči u dva jezera, zeleni plašt u livadu pokrivenu zelenom travom. Kosa je isprepletano rastinje što obavija zid, usne rumene ruže, beli zubi narcisi. A duša vam se pretvorila u dve ptice koje se stalno dozivaju ali ne mogu da preko vode prelete jedna drugoj. Možda će neko iza tog zida da sagradi veliki čarobni dvorac.

Nije bilo tako.

Vučete se do samousluge. Na uzici vodite olinjalog psa. Vaš sin je starac sa kojim pričate gluposti, o poskupljenju i pretplati, grdite komšiluk i vremensku prognozu. Ponekad gučete kao grlice. Nekad lajete kao džukele. Čistite mrve sa stola za kojim ste upravo ručali. Vi ste, carice majko zajedno sa vašim odrtavelim carevićem te mrve. Dođe pevac pa vas poključa.

Od bajke nije ostalo ništa.